

OD AUTORKY BESTSELLEROV PODĽA USA TODAY

*Hra
na
manželov*

Tretí diel série Cherry Tree Harbor

Melanie Harlow

Hra na manželov

Melanie Harlow

Preložila Miroslava Molnárová

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Melanie Harlow: Make-Believe Match preložila
Miroslava Molnárová.

Translation © 2025 by Miroslava Molnárová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Silvia Palušková

Copyright © 2023. Make-believe Match by Melanie Harlow. Published
by arrangement with Bookcase Literary Agency, Corto Literary, and RF
Literary Agency.

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-42-0
EAN 9788069010420

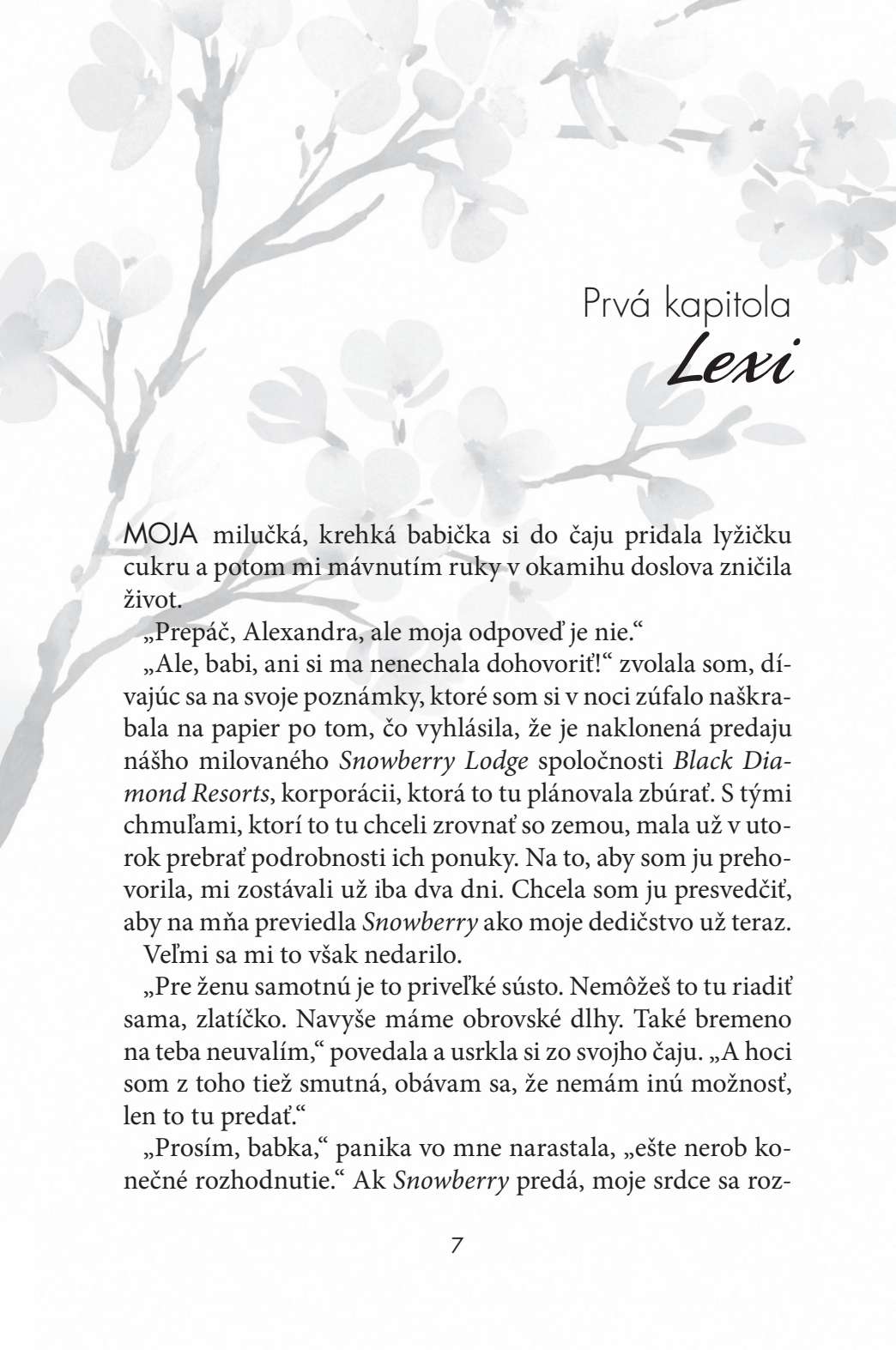
Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie
byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu
nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte
si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete
nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti
sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek
podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými
udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani
tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou
stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

*Venujem svojej prvorodenej malej svetluške, ktorá odišla
z domu, aby rozžiarila svet.*

*„Život je buď odvážne dobrodružstvo, alebo nič.“
Helen Kellerová*

Prvá kapitola

Lexi

MOJA milučká, krehká babička si do čaju pridala lyžičku cukru a potom mi mávnutím ruky v okamihu doslova zničila život.

„Prepáč, Alexandra, ale moja odpoveď je nie.“

„Ale, babi, ani si ma nenechala dohovoriť!“ zvolala som, dívajúc sa na svoje poznámky, ktoré som si v noci zúfalo naškrabala na papier po tom, čo vyhlásila, že je naklonená predaju nášho milovaného *Snowberry Lodge* spoločnosti *Black Diamond Resorts*, korporácii, ktorá to tu plánovala zbúrať. S tými chmuľami, ktorí to tu chceli zrovnať so zemou, mala už v utorok prebrať podrobnosti ich ponuky. Na to, aby som ju prehovorila, mi zostávali už iba dva dni. Chcela som ju presvedčiť, aby na mňa previedla *Snowberry* ako moje dedičstvo už teraz.

Veľmi sa mi to však nedarilo.

„Pre ženu samotnú je to priveľké sústo. Nemôžeš to tu riadiť sama, zlatičko. Navyše máme obrovské dlhy. Také bremeno na teba neuvalím,“ povedala a usrkla si zo svojho čaju. „A hoci som z toho tiež smutná, obávam sa, že nemám inú možnosť, len to tu predať.“

„Prosím, babka,“ panika vo mne narastala, „ešte nerob konečné rozhodnutie.“ Ak *Snowberry* predá, moje srdce sa roz-

triešti na milión kúskov. Toto čarovné lyžiarske stredisko založili pred sedemdesiatimi piatimi rokmi moji praprarodičia. Tu sa narodil môj dedo. Vyrástol tu môj otec. Moji rodičia tu mali svadbu.

Všetky moje šťastné spomienky sa spájali s týmto miestom.

Uznávam, za tie roky to tu poriadne zostarło a veľmi sa to tu nezmodernizovalo.

O zisky nás oberali obrovské dovolenkové rezorty, čo rástli v okolí ako huby po daždi.

Môj milovaný dedko prevádzkovoval *Snowberry Lodge* tri desaťročia. K podnikaniu nepristupoval ako veľký vizionár. Toto miesto miloval také, aké bolo, a nikdy nevidel dôvod ho meniť.

Vedeli sme, že stredisko má finančné problémy, no až po jeho smrti pred dvomi rokmi sme zistili, že sme sa ocitli takmer na úplnom pokraji krachu. Nejakو sa nám podarilo prebiť sa niekoľkými ďalšími sezónami, naškrabali sme peniaze na prevádzku lanoviek a na elektriku, aby sme mohli svietiť, no situácia bola priam zúfalá.

Potrebovali sme renováciu, nový šat a najmä peniaze na marketing a modernizáciu.

Rozumela som, prečo moja osemdesiatpäťročná babička už viac nechcela nieť na svojich pleciach ťarchu tejto zodpovednosti. No nechať to iba tak, nech to tu tí nenažranci v oblekoch zbúrajú? Mala som sa vari prizerať, ako sa z mojich detských spomienok stane hromada trosiek? A dovoliť im zničiť môj domov i celé rodinné dedičstvo?

Tak to teda v žiadnom prípade!

Snowberry bolo pre mňa všetkým. Predsavzala som si, že ho zachránim. Aj keby som sa mala pripútať reťazou o sedadlo lanovky.

Čo asi aj budem musieť urobiť.

„Tvoj strýko Roddy si myslí, že by som to tu mala predať,“ riekla babička. Na šálke som zbadala odtlačok jej neodmysliteľnej žuvačkovoružovej pomády na pery. Zapozerala som sa naň a v duchu som si myslela: *Čo iné by už len povedal.*

Brat môjho otca, strýko Roddy, odišiel zo *Snowberry Lodge* pred dvadsiatimi rokmi spolu so svojou ženou a dieťaťom. V súčasnosti žil v *Miami Beach* a bol zasnúbený so ženou vo veku svojej dcéry (mojej sesternice Tabithy, ktorá nemohla vystáť ani otca, ani jeho snúbenicu... a veruže som sa jej vôbec nečudovala).

Nemohol očakávať, že by ho v dohľadnom čase čakal nejaký podiel zo zisku zo *Snowberry Lodge*, ale ak by babka stredisko predala, dostala by zaň milióny. A on sa už zjavne nevedel dočkať svojho dedičstva. Bol jej jediným žijúcim dieťaťom.

O *Snowberry* sa nikdy nezaujímal. Vôbec mu na ňom nezáležalo.

„Daj ho mne, babi,“ prosila som ju. „Ja to tu zveľadím. Som mladá, ešte vládzem a mám množstvo skvelých nápadov, ako to tu oživiť.“

„Nápady niečo stoja,“ podotkla.

„Zožením investorov,“ povedala som sebavedome, ale pravdou bolo, že som už zopár stretnutí s bankami absolvovala, a veľmi sa mi ich presvedčiť nepodarilo. Chceli odo mňa obchodné plány, prognózy ziskov a strát, analýzu benefitov či prieskum trhu. O týchto veciach som ja však nemala ani zdania. Na vysokej som si zapísala predmet podnikanie, ale zjavne som na to nemala bunky. Posledných deväť rokov som v zimných mesiacoch viedla lyžiarsku školu a v lete som pracovala na recepcii. *Snowberry Lodge* som poznala ako svoju dľaň. Bolo súčasťou mojej identity.

Babička pokrútila hlavou. „Žiaľ, na to nám už nezostáva čas. A pravda je taká, zlatíčko moje, že by som ti *Snowberry Lodge* nemohla odkázať, ani keby som chcela.“

Prekvapene som zažmurkala. „Čože? Prečo nie?“

„Mrzí ma, že ti to musím oznámiť takto, ale je čas, aby si sa to dozvedela.“ Babička si znova trýznivo pomaly odpila zo šálky s čajom. „Posledná vôľa spolu so zvereneckým fondom je spísaná tak, že *Snowberry Lodge* môže zdediť iba manželský pár.“

„Počkaj chvíľu,“ naklonila som hlavu na stranu. Určite som ju iba zle počula. V tvojej poslednej vôli stojí, že dedič *Snowberry Lodge* nesmie byť slobodný?“

„Áno.“

Zalapala som po dychu a naklonila sa k nej. „Prečo mi to nikdy nikto nepovedal?“

Iba nadvihla svoje kostnaté plecia. „Nikto nechce hovoriť o takýchto morbidných záležitostiach, zlatko.“

„Och, božemôj!“ Takmer som vybuchla, ale podarilo sa mi zachovať si aký-taký pokoj aspoň naoko. Pri babičke by som si chrlením síry nijako nepomohla. S úctivým správaním som mohla dosiahnuť viac. „Ale... ale tú poslednú vôľu predsa môžeš zmeniť, však?“

Pokrútila hlavou. „Je to tak nastavené z nejakého dôvodu, Alexandra. Toto je rodinný podnik. Na jedného človeka je to priveľa, a najmä v súčasnom stave.“

„Zoženiem si obchodného partnera,“ vykrikla som v zúfalstve.

„Potrebuješ životného partnera,“ trvala na svojom. „Niekoho, pre koho to nebude iba investícia, niekoho, komu nepôjde iba o peniaze. Niekoho, kto bude milovať *Snowberry* preto, lebo bude milovať teba a rád si tu s tebou vybuduje svoj život.“

Zvesila som plecia a zviezla sa na stoličke. „Tak to mám teda ozaj smolu, pretože taký človek na svete nejestvuje.“ Kedysi som si myslela, že áno, ale zmýlila som sa v ňom.

„Hlúposť,“ zvolala babička a zamávala mi žilnatou rukou pred tvárou. „Isteže existuje. Len sa tomu musíš otvoriť. Vezmi si napríklad takého doktora Smalleyho.“

„Tvojho zubára?“ Zamračila som sa. „Čo ten s tým, preboha, má?“

„Veď vieš, je to vdovec a tiež si hľadá partnerku.“

V hlave mi začínalo biť na poplach. „Tak to mu držím palce!“

„Veru aj ja. Napokon, má iba tridsaťpäť a pri tom správnom osvetlení vyzerá fakt dobre.“ Babička sa usmiala a jej výraz hovoril za všetko. Niečo mala za lubom. „Preto som si dovoľila dohodnúť vám také malé stretnutie.“

„Čože?“ zvrieskla som a prudko som vstala zo stoličky. „Babi, čo ti to napadlo? Uprostred všetkých týchto problémov? Ja nikam nejdem!“

„Prečo nie? Máš na dnes večer vari nejaké iné plány?“

„Ty si to dohodla na dnes?“

„Áno. Odvezie deti k starej mame a okolo ôsmej príde po teba. Spomínal čosi také, že ťa zoberie do podniku s názvom...“ Položila šálku a s námahou sa odtlačila od stola. Prišuchtala sa k pultu pri telefóne a vzala odtiaľ nejaký notes. „*Broken Spoke*.“

Pokrútila som hlavou. „Zavolaj mu a zruš to.“

Zahľadela sa na mňa a vôbec sa netvárila previnilo. „Žiaľ, to nemôžem, zlatíčko. Nemám jeho číslo. Dohodla som to minulý týždeň, keď som bola uňho v ambulancii.“

„A to si sa iba tak rozhodla, že mi to teraz odrazu povieš?“

„Chcela som ťa prekvapiť.“

Zavrela som oči a rátala do troch. Zhlboka som sa nadýchla.

„Lexi, zlatko, uvidíš, že ti to iba prospeje,“ drmolila ďalej upokojujúcim tónom. „Už celú večnosť si si s nikým nevyrazila von. Priveľa pracuješ.“

„Okrem mňa je tu iba jedna zamestnankyňa na plný úväzok, babi, a ty vieš, že sa na ňu vôbec nedá spoľahnúť.“

Išlo o sesternicu Tabithu. Bola odo mňa mladšia o tri roky. Vyrástli sme tu spolu. Ako dieťa vždy podvádzala pri spo-

čenských hrách, rozplakala sa, ak prehrala, a keď hodila do babičkinej vzácnej vázy po rodičoch topánku a tá sa rozbila, povedala, že som to urobila ja. Ak sme si mali vybrať príchut' nejakej maškrty, vždy si vyberala prvá, a aj keď už olízala čerešňový cukrík, dožadovala sa, aby som jej ho vymenila za moju karamelku. Nechcelo sa mi počúvať jej jačanie, preto som jej vždy vyhovela.

Nemala som ju veľmi v láske.

„Viem,“ povedala babička. „Ale robí, čo môže.“

To teda nerobila.

„Babi, celý čas, čo sedí na recepcii, ťuká do mobilu a surfuje na internete.“

„Veď sa snaží byť tou... tou, čo ovplyvňuje ľudí.“

„Chceš povedať influencerkou, babi. A ak je to tak, prečo na tej svojej platforme nikdy nespomenie *Snowberry Lodge*?“

„Ja o týchto veciach toho veľa neviem, zlatko.“ Znova sa vrátila k stolu a posadila sa. „Dnes večer však pracuje, takže máš voľno a môžeš ísť na stretnutie s doktorom Smalleym.“ Vzala si do rúk čaj. „Teraz sa porozprávajme o tom, čo si oblečieš. Čo tak tie biele šaty, ktoré si mala minulý mesiac na mojej narodeninovej oslave?“

Vzdorovito som si prekrížila ruky na hrudi. „Babi, na žiadne rande s doktorom Smalleym nejdem. Dnes ani inokedy.“

Babičke zvlhli oči a priložila si ruku na srdce. „Och, odrazu sa mi nejako ťažko dýcha. Poriadne sa mi rozbúšilo srdce. Prosím ťa, pochovaj ma v tom ružovom kostýme. V tom s tými perlovými gombičkami.“

„Babi!“ zvolala som, vyskočila na nohy, obišla stôl a čupla si vedľa nej. „Čo ti je? Mám zavolať sanitku?“

„Nie, nie, zlatko,“ hlesla a pobúchala sa po hrudníku. „Budem v poriadku. Ale robím si o teba veľké starosti. Vieš, ako to je, čoskoro sa pominiem a nepáči sa mi, že tu zostaneš sa-

ma. Moje srdce to nevie uniesť. Niekedy v noci pre to nedokážem oka zažmúriť, tak sa tým trápim.“

„Och,“ pochopila som, že to na mňa iba zahrala. Rýchlo som sa postavila. „Takže ti nič nie je?“

„To prejde.“ Vzhliadla ku mne a vyzerala naozaj ustarostene. „Keby si tak trochu upokojila moje obavy tým, že by si dnes večer išla na to rande s doktorom Smalleym, možno by sa moje srdce trochu upokojilo a konečne by sa mi trochu lepšie dýchalo. Nechceš, aby sa mi trochu uľavilo?“

Začala som zuby. „Fajn. Dnes večer sa stretnem s doktorom Smalley, ale mám jednu podmienku.“

„Čo také, zlatičko?“ znova bola čulá ako rybička.

„V utorok ma vezmeš na ten obed s tým žralokom v obleku. Nedovolím, aby ťa opil rožkom.“ Znova som sa rozohnila a pozrela sa dolu na svoj zoznam nápadov. „Chcem s ním vyjednávať. *Snowberry* síce nie je veľké, a aj keď ledva prežívame, stojí zaň trochu zabojskovať.“ Pozrela som na ňu ponad stôl. „Platí?“

„Platí,“ pritakala natešene. „Myslím si, že na to rande by si si mala nechať rozpustené vlasy, čo povieš?“

Môj aj babičkin dom sa nachádzali na pozemkoch *Snowberry Lodge* a cesta ku mne trvala tak pätnásť minút. Ako som kráčala domov, prišla mi esemeska od kamošky Winnie.

No, ako to išlo?

Môj život je v troskách. A rozdupala mi ho moja babička.

Už to nebodaj stihla predať?

Nie, ale odmieta ho na mňa prepísať. Myslí si, že bez manžela nie som schopná zvládnuť takúto prevádzku. Je to doslova podmienka v jej poslednej vôli! Ako slobodná nemôžem dediť!!! Navyše mi poza môj chrbát dohodla rande so svojim ovdoveným zubárom! NA DNES VEČER!

Čože? Počkaj, zavolám ti!

Telefón mi vzápätí zavibroval v ruke. „Haló?“

„Čo to má, dofrasa, znamenať?“ zaškriekala Winnie. „Na to, aby si zdedila rodinné sídlo, sa musíš vydať? Čo sme v Bridgertonovcoch?“

„Zjavne. A práve mi dohadzuje výhodnú partiu, svojho ovdoveného zubára.“

„Aspoň sa mohla posnažiť a nájsť ti nejakého vojvodu. Byť tebou, brala by som to ako urážku.“

„Vďaka za podporu,“ pritakala som rozčúlená.

„Toho zubára si už niekedy videla?“

„Raz, keď som tam babku viezla.“ Kopla som do kameňa, prechádzajúc po okraji obslužnej cesty, čo sa vinula okolo strediska.

„Koľko má rokov?“

„Tridsaťpäť a dve deti.“

„A je fešák?“

„Nevyzerá zle, ale nie je to vojvoda z Hastingsu.“

„No možno to napokon nebude také zlé,“ uvažovala Winnie, večná optimistka. „Veď aj ja som sa zamilovala do otecka

s dvomi detičkami. A pozri sa na nás teraz.“ Winnin manžel Dax mal z prvého manželstva dve dcéry a spoločne mali dvojročného syna Michaela.

Spoznala som sa s ňou pred tromi rokmi na výstave *Hospitality expo* v Chicagu a okamžite sme si padli do oka. Boli sme v rovnakom veku, spájala nás práca v rodinnom biznise a obe sme pochádzali zo severu Michiganu. Winnie pracovala ako svadobná koordinátorka na cloverleighskej farme, čo je asi dve hodiny cesty od *Snowberry*. Zoznámila ma aj so svojou najlepšou kamarátkou Ellie Lupovou. Tá zasa pracovala v rodinnej vinárni, bola degustátorkou vín. Obe dostatočne zamestnávala práca, manželia a deti, ale vždy, keď sa to dalo, sme sa stretli a spravili si spoločný babský večer.

„Ver mi,“ povedala som Winnie, „toto je celkom iné. Doktor Smalley je síce milý chlapík, ale určite nie je pre mňa ten pravý.“

„To predsa nemôžeš vedieť! Mohli by ste si spolu trochu užiť,“ zachichotala sa. „Stavím sa, že mu to s vŕtačkou celkom ide.“

„Prestaň, ja s jeho vŕtačkou nič robiť nebudem.“

„Ale prečo nie? Určite by ti to pomohlo trochu zmierniť stres, čo teraz zažívaš. Dobrý sex prospieva mentálnemu i emočnému zdraviu. Pri orgazme sa ti v tele vyplavujú hormóny spôsobujúce dobrú náladu.“

„Na to si spomínam iba veľmi matne,“ odsekla som a zabôčila do kopca po príjazdovej ceste smerom ku kondomíniu. Môj byt sa nachádzal hneď na kraji z pravej strany – mal jedno poschodie a jednu spálňu.

„Prečo iba matne?“

„Pretože sex som nemala už vyše roka, Winnie. Odkedy ma Andrew minulé leto nechal. A na konci to už aj tak nestálo za veľa.“

„Na dosiahnutie týchto benefitov predsa nepotrebuješ chlapa, Lexi. Akurát nedávno som čítala, že orgazmus je v podstate súčasťou starostlivosti o telo. Nielenže spevňuje panvové dno, ale zlepšuje aj kvalitu spánku, náladu a kognitívne funkcie a zmiernuje stres.“

Povzdychla som si, teraz kráčajúc dohora po drevených schodoch k malej drevenej verande s výhľadom na les. „Chceš poznať smutnú pravdu? Keď si to robím sama, neviem dosiahnuť vyvrcholenie.“

„Nemôžeš?“ zašepkala Winnie, akoby to radšej ani nechcela vysloviť nahlas.

„Nie. Takmer... akoby som počula hluk z večierka vo vedľajšej miestnosti, ale nemám kľúč od dverí. Nedokážem sa tam dostať. A potom skončím v svojej hlave a iba nad tým dumám.“ Klesla som do záhradného kresla pred vchodovými dverami.

„Ako dlho to už trvá?“

„Niekoľko mesiacov,“ priznala som. „Šesť, možno aj sedem. Asi sa vo mne čosi pokazilo.“

„Nič sa nepokazilo, Lexi. To je iba tým stresom. Tento rok bol pre teba dosť náročný.“

„A bude to už iba horšie. Ak ma práve stres obral o orgazmy, tak som o ne prišla už nadobro.“ Privrela som oči a snažila sa rozpamätať sa na ten slasťný pocit, euforické vyvrcholenie a príjemné dozvuky, ktoré nasledujú. Zažijem to ešte niekedy?

„Vieš čo, teraz si s tým nelám hlavu. Obleč si niečo pekné a choď si dať pár tequil,“ radila mi Winnie. „Aj keby ti ten zubár nepomohol vyriešiť tvoj stratený orgazmus, mohla by si sa večer aspoň trochu zabaviť.“

A preto som, dámy a páni, napokon skončila v bielych šatách s rozpustenými vlasmi vedľa doktora Smalleyho pri barovom pulte v podniku *Broken Spoke*, uchlipkávala si z mar-

garity a počúvala ho, ako so slzami v očiach ospevuje svoju nebohú manželku.

„Bola jednoducho úžasná, vieš.“ Neprítomne sa zahľadel kamsi do diaľky.

„Určite áno.“

„Taká nesebecká a milá. Dokonalá matka. Tak veľmi som ju miloval.“

Olizla som soľ z okraja pohára. „To verím.“

„Nevadilo jej, že nie som ten najväčší fešák, že nezarábam horibilné sumy a nemáme nejaké bohovsky moderné auto. Ľúbila ma takého, aký som.“

„Veľmi ma mrzí tvoja strata.“ Už som aj prestala rátať, koľkokrát som mu to v ten večer povedala.

Pravdupovediac mi ho bolo veľmi ľúto. Nevyzeral síce tak dobre ako nejaký vojvoda z Bridgertonu, ale bol to milý chlapík. Všimla som si, že si dal záležať a vyžehlil si puky na nohaviciach, hoci mu boli trochu priveľké. Pri holení sa porezal a na krvavej ranke na sánke mal ešte stále prilepený kúsok toaletného papiera. Nemala som však to srdce ho na to upozorniť.

Pokúsila som sa naňho usmiať. Načiahol sa po pohár s pivom, ktoré si objednal, no doteraz sa ho ani nedotkol. Namiesto toho, aby si z neho odpil, naň iba nemo civel. „Presne takej farby mala vlasy.“

„Ehm...“ snažila som sa vymyslieť nejakú príhodnú odpoveď, no nič mi nenapadlo.

Odrazu položil pivo späť na bar. „Prepáč, Lexi. Bola to chyba. Ešte na toto nie som pripravený.“

„To je v poriadku.“ Dúfala som, že si nevšimne, ako veľmi sa mi uľavilo.

„Keď mi tvoja stará mama povedala, aká si smutná, osamelá a že do spoločnosti chodíš iba veľmi zriedka, prišlo mi to ľúto, a tak som s týmto stretnutím súhlasil. Ale ešte je priskoro.“

Nahnevane som zovrela pery. V duchu som zúrila na svoju babičku.

„Ešte nie som pripravený na novú známosť. Potrebuje to čas.“

„Rozumiem.“

„Ďakujem.“ Obzrel sa smerom k dverám. „Takže, ideme?“

Hodila som do seba zvyšok drinku a odrazu som mala chuť na ďalší. „Vieš čo? Zoberiem si Uber. Pokojne choď domov.“

„Si si istá?“ Váhavo sa poškrabal za ucho. „Nebude sa na mňa tvoja stará mama hnevať, keď ťa tu takto nechám?“

„Isteže nie,“ usmiala som sa. „Naozaj. Bež domov. A ďakujem za drink.“

„Za málo. No... tak teda zase niekedy.“ Krátko mi zamával a ponáhlal sa k východu. Celou cestou si pridržiaval nohavice, aby mu nespadli.

Otočila som sa späť k baru a snažila sa upútať barmanovu pozornosť. Hoci bola nedeľa, vďaka Sviatku práce sa víkend predĺžil, a preto to tu dnes praskalo vo švíkoch. Nenašiel sa tu ani jeden jediný voľný stôl a na tanečnom parkete bola poriadna tlačienica. Do týždňa sa to tu však vyprázdni. Letní dovolenkári, ktorí trávili teplé mesiace pri jazere v neďalekom mestečku *Cherry Tree Harbor*, čoskoro odídu domov a do Vianoc by tu mal zavládnuť pokoj. Vtedy by sa mal znova rozbehnúť aj náš biznis v *Snowberry*. Zvládneme ešte aspoň túto jednu sezónu?

Barman si ma napokon všimol, objednala som si ďalšiu margaritu a veľmi rýchlo som ju vypila. Znova som mu vyslala znamenie, že si dám aj tretiu.

Postavil pred mňa nápoj a spýtavo sa pozrel na prázdne miesto vedľa mňa. Doktor Smalley tu nechal celé pivo. „Priateľ sa už nevráti?“

„Nie,“ odvetila som a naklonila sa nad pohár, aby som z okrajov zlízala soľ.

Barman si ma pozorne premeral. „Si v pohode?“

„Budem, keď prídem na to, ako zachrániť rodinný podnik. Lyžiarske stredisko. Hrozí, že ho zrovnajú so zemou.“

„Vaša rodina vlastní lyžiarske stredisko?“

Prikývla som. „Áno. *Snowberry Lodge*.“

„Pánabeka!“ uškrnul sa a pritom rýchlo otvoril tri fľaškové pívá. „Ako dieťa som tam zvykol chodievať.“

„Všetci tam kedysi chodievali,“ riekla som s ťažkým povzdychom. „A to je ten problém.“ Pozornejšie som si ho premerala. Mohol mať tak okolo dvadsaťpäť rokov, strapaté plavé vlasy, opálenú tvár a atletickú postavu. Čo také mohlo chalani, ako je on, prilákať späť do *Snowberry*? „Ako sa voláš?“ opýtala som sa.

„Silas.“ Usmial sa a ďalej pripravoval nápoje.

„Rada ťa spoznávam, Silas. Ja som Lexi.“ Podala som mu ruku a on sa načiahol, aby sme si nimi potriasli. „Kam sa chodíš lyžovať teraz?“

„Väčšinou niekam na západ.“ Pokrčil plecami, vymenil plný pohár za prázdny a pokračoval v čapovaní. „Alebo ideme do niektorého z tých veľkých rezortov tu v okolí, napríklad do *Summitu*.“ Pobral sa pozdĺž baru ďalej, aby rozdal pívá. Ja som sa zatiaľ mračila na svoju margaritu.

Isteže. *Summit*.

To miesto bolo trňom v mojom oku. Obrovský rezort s vodným parkom, golfovým ihriskom a gigantickou herňou s videohrami.

„Dobre, mám ešte jednu otázku,“ ozvala som sa, keď sa vrátil. „Prečo si prestal chodievať do *Snowberry*?“

Schytil fľašu vína, odzátkoval ho a zača nalievať do pohárov. „Ani neviem. Myslím, že som naň tak trochu aj zabudol. Navyše, moja frajerka miluje kúpele v *Summite*,“ povedal a znova strčil korok do fľaše. „Majú tam aj fakt pekný bar s bohovským výhľadom na hory. Celé je to tam zo skla.“

„Aj *Snowberry* má bar,“ povedala som na obranu, hoci som musela uznať, že obrovská hala s dreveným borovicovým obložením, s jednoduchým károvaným čalúnením a lustrom z parožia sa nemohla porovnávať s moderným barom so sklenenými stenami na úpätí hôr.

„Hej, no je to trochu...“ Silas sa snažil prísť na ten správny výraz. „Zastarané? Prepáč.“ Zatváril sa ľútostivo.

„To je v pohode,“ povedala som. „Máš pravdu. Ďakujem ti za úprimnosť.“

Pobral sa obslúžiť ďalších zákazníkov, tak som vzala svoj pohár do rúk a zahľadela sa naň. Ani som si už nebola celkom istá, čo vlastne chcem. Naozaj mi tequila zlepší náladu? Nemala by som si už radšej zavolať taxík a ísť domov? Do hodiny by som pravdepodobne sedela v pyžame a pozerala seriál *Medveď*. Vedela som sa poriadne vžiť do hlavného hrdinu, ktorý sa krvopotne snaží zachrániť rodinný bufet so sendvičmi.

Prázdne miesto, kde predtým sedel doktor Smalley, obsadil vysoký tmavovlasý chlapík. Veľmi som ho neokukovala.

„Ahoj,“ pozdravil ma hlbokým príjemným hlasom.

„Ahoj,“ odzdravila som ho len tak ledabolo.

„Teraz by som si mal vymyslieť nejakú baliacu frázu, aby si sa so mnou začala rozprávať...“

„Nie, nič také.“

„Ale to je škoda.“

Zodvihla som k nemu pohľad a v momente sa mi zrýchlil pulz. Mal neskutočne modré oči, zmyselné plné pery a taký ten typ sánky, aký mávali modeli v reklamách na kolínsku alebo pánske hodinky. Mal jemné strnisko, akoby chcel, aby toto jeho pôsobivé dielo patrične vyniklo.

Tento chlap by sa vyrovnal aj vojvodovi z Bridgertonovcov!

Usmial sa a odhalil dokonalý chrup. „Volám sa Devlin.“

„Lexi.“ Posunula som sa na stoličke, aby som sa k nemu natočila tvárou, a vtom do mňa niekto zozadu strčil laktom a celý obsah môjho pohára som mu vyšplachla rovno do lona. Šokovane som zhíkla. „Panebože, prepáč!“

Ženská, čo do mňa vrazila, sa začala zápalisto ospravedlňovať a potom sa pobrala preč. Devlin sa medzitým postavil, aby zo seba pozhadzoval kocky ľadu. Cítila som sa príšerne trápne, položila som prázdny pohár na bar a schmatla som za hrst papierových obrúskov. „Tuto, môžem...“ trkotala som a zastavila sa až tesne nad jeho rozkrokom, hľadiac na obrovskú mokrú škvrnu na jeho nohaviciach.

„Asi by som to mal urobiť radšej sám,“ prehodil so smiechom a vzal si odo mňa obrúsky. „Veď sme sa ešte len teraz zoznámili.“

Objavil sa pri nás Silas. „Nech sa páči,“ povedal a podal Devlinovi suchú barovú utierku.

„Vďaka,“ odvetil Devlin. „Toto asi bude musieť uschnúť samo. Takže, čo to mám na sebe?“

„Margaritu,“ vyslovila som nesmelo.

„Dala by si si ešte jednu? Na mňa.“

„To sa mi nezdá fér. Nemal by si mi za to, že som na teba vyliala svoj drink, kupovať nový.“

„Rád to urobím.“ Zachytil Silasov pohľad a povedal: „Dá si ešte jednu margaritu. Ja si dám čistú whisky *Journeyman*.“

Silas prikývol. „Hneď to bude.“

Devlin kývol hlavou smerom ku mne. „Jej poprosím pohár aj s viečkom. Nemáte tu náhodou poháre s uzáverom a slamkou?“

Silas sa zasmial. „Pozriem sa vzadu.“

„Veľmi vtipné,“ ozvala som sa. V tej chvíli som bola rada, že mi babička poradila obliecť si šaty s nariaseným pásom, hlbokým véčkovým výstrihom a s viazaním na pleciach. Skladaná sukňa bola kratšia a nechávala tak vyniknúť moje dlhé nohy.

Preložila som si jednu cez druhú a priznám sa, že som sa trochu predvádzala. Svoje silnejšie svalnaté stehná a väčší zadok som nemala vždy v láske, ale časom som sa naučila oceniť to, ako sa roky lyžovania prejavili na mojej postave. A veru by mi neprekážalo, keby sa to páčilo aj jemu. On sa však ešte vždy pozeral na svoj mokrý rozkrok.

„Buď úprimná. Nevyzerá to, akoby som mal menšiu neho-
du?“

Isteže to tak vyzeralo. „Vôbec.“

„Klameš mi?“ Zdvihol pohľad a uškrnul sa na mňa.

„Áno,“ pripustila som. „Ale iba preto, že mám výčitky.“

„Môžem ti tú ďalšiu margaritu vyliat' na hlavu. Budeš sa potom cítiť lepšie?“

Rozosmiala som sa a zakryla si hlavu rukami. „Neopováž sa. Dnes som si vyfúkala vlasy fénom. Mala som mať vážne rande.“

„Och, to vážne? S kým?“

„S babičkiným nedávno ovdovelým zubárom, doktorom Smalleym.“

Devlin sa uškrnul a rozhliadol sa okolo. „Tak a kde je? Nehovor mi, že neprišiel!“

„Ale nie, bol tu. Dvadsať minút mi rozprával o tom, aká úžasná bola jeho žena, a potom mi oznámil, že ešte nie je pripravený na nový vzťah. Takže z toho nič nebude.“

„Prečo ťa potom pozval na rande?“

„On ma nepozval,“ usmiala som sa cynicky. „To moja babička nám dohodla rande a na mňa to vybafla iba dnes poobede. A to nie je na tom to najhoršie.“

Zasmial sa. „To vážne?“

„Vysvitlo, že s tým súhlasil iba preto, lebo sa mu babka posťažovala, aká som osamelá, smutná a spoločensky nevyžítá.“ Pokrútila som hlavou. „Urobil to iba z ľútosti.“

„Máš pravdu. To je fakt ešte horšie.“

Silas nám priniesol nápoje a Devlin mu podal kreditku.

„Ďakujem,“ povedala som a vzala margaritu do oboch rúk. „Prisahám, že už budem opatrnejšia.“

„Rado sa stalo,“ vzal si svoju whisky a odchlipol si. „To tvoje nevydarené rande a babičkino intrigovanie ma mrzí. Ale ak ťa to poteší, vlasy máš dnes fakt nádherné. Celá si nádherná.“

„Vďaka.“ Žalúdok mi urobil salto. Aj keď mi to povedal neznámy chlapík pri bare, páčilo sa mi to. Už dlho mi nikto nepolichotil.

Navyše bol neskutočne sexi.

V bruchu som pocítila vzrušujúci záchvev očakávania. Prešla som pohľadom z jeho ostro rezaných črt tváre k pleciam a opáleným predlaktiam, ktoré mu vykúkali spod vyhrnutých rukávov modrej károvanej košeľe. Mal atletickú štíhlu postavu. Na ľavom zápästí sa mu vynímali robustné čierno-strieborné hodinky. Ruky mal mužne silné, ale s tými dlhými prstami a pekne udržiavanými nechtami pôsobili zároveň aj veľmi elegantne.

Mala som pocit, že vo mne ožíva dávno pochované libido. V tej chvíli som si predstavila Devlina ako princa zo Šípkovej Ruženky prebýjajúceho sa cez trnisté prerastené kríky, hľadajúc môj stratený orgazmus.

Očami som zablúdila k mokrej škvrne na jeho nohaviciach a zamyslela som sa nad jeho *mečom*. Mal ho dlhý a pevný? Vedel to s ním?

Uvedomila som si, že jeho rozkrok priam hypnotizujem pohľadom, a tak som rýchlo pozrela inam. „Teba sem dnes večer čo priviedlo?“

„Som tu s rodinou.“ Obzrel sa cez plece k tanečnému parketu. „Sedia tamto pri stole. A teraz nás pozorujú. Povedal som im, že sem idem urobiť na teba dojem.“

Nadvihla som obočie. „Ty si si bol taký istý, že ma očaríš?“

Pokrčil plecami. „Chystal som sa pre to urobiť všetko – a zatiaľ mi to vychádza.“

To ma vôbec neprekvapilo. S jeho vzhladom a sebavedomím v živote asi veľmi často neprehrával. „Bývaš niekde v okolí?“

„Vyrástol som v *Cherry Tree Harbor*, ale teraz žijem na západe, v Bostone. Akurát som doma na návšteve.“

„S kým si tu dnes večer?“ Rozhliadla som sa smerom k parketu. „Bratia? Sestry? Či vari mama s otcom?“

„Dvaja z mojich troch bratov. Tretí žije v Kalifornii. Je tu dnes aj moja mladšia sestra s najlepšou kamoškou Ari. A tú vlastne tiež beriem ako ďalšiu malú sestru. Otec zostal doma s bratovými deťmi, sedemročnými dvojčatami.“

„A mama?“

„Zomrela, keď som mal deväť.“

Klesla mi sánka. „Aj ja som prišla v tom veku o mamu.“

„To mi je ľúto,“ riekol tak potichu, že som ho takmer ani nepočula.

Asi je to celkom smiešne, ale po tom, čo som sa dozvedela, že sme zdieľali podobnú traumú z detstva, moja dôvera k nemu prudko vzrástla a prichytila som sa, ako sa na barovej stoličke nakláňam bližšie k nemu. „Takže si strýko.“

„Som strýko Devlin,“ potvrdil. „A fakt si to užívam.“

„Máš rád deti?“ Pre boha živého, tie jeho oči! Ako sa len nazýval takýto odtieň modrej? Kobaltová? Zafírová? Karibská modrá? Nech to bolo hociktoré z toho, totálne ma to vzrušovalo. Odrazu som mala veľkú chuť ísť si zaplávať.

„Deti sú úžasné. Je s nimi viac srandy ako s dospelými. Nič nepredstierajú.“

Zasmiala som sa. „Presne! Ja s deťmi dosť veľa pracujem a je to tak, ako vravíš. Sú úprimné a je s nimi kopec srandy.“

„Súhlasím,“ povedal a nadvihol svoj pohár. „Takže si učiteľka?“

„Dá sa to tak povedať,“ povzdychla som si a pokrútila hlavou. „Ale teraz sa určite nechcem rozprávať o práci. Iba by som sa vystresovala a dnes večer sa snažím odreagovať.“

Prikývol. „Viem, čo potrebuješ.“

„Orgazmus.“

Prisahám, že som to neplánovala povedať.

Ale keď Devlin vyprskol whisky, uvedomila som si, že som to urobila.

Povedala som to nahlas.